Barbara Novak

Szelíd örömök

Tame pleasures

Publio

Szelíd örömök - Tame pleasures

Barbara Novak

Publio Kiadó

2015

Minden jog fenntartva!

Kedves Edzőm!
„A falevél, mielőtt földet ér, minden oldalát megmutatja.”

A nap pirosan mosolyogva ballagott szépen lassan lefelé az égbolton a tavaszi délutánban. Megálltam, és csak néztem, perceken keresztül. Gyermekként rengeteg időt töltöttem a szabadban, és számtalanszor végignéztem a naplementét. A mai napig nem tudom megunni. Ha néha elfog az a régi érzés, megállok, és rászánom azt a rövid időt, amíg a nap eltűnik a horizonton. Képes vagyok arra kanyarodni az autóval, ha különösen kedvemre való látványt nyújt. A minap is ezt tettem. Egyszerűen nem fordítottam el a kormánykereket a lakásom felé, hanem tovább mentem az úton. Elkísértem a napocskát a borvidéki dombok mögé és mire feleszméltem, átmentem a szomszéd városba, Anglelock townba. Jobb is, hogy így alakult, legalább elhozhattam a főnökömnek, Johnnak szánt ajándékot. Egy szép, névre szólóan gravírozott határidő naplót, amit a kollégáitól kap majd születésnapjára. Biztosan örülni fog neki, hiszen jelenleg is sűrűn forgatja az aktuális naplót. Ez tényleg jó ötlet volt Lisa kolléganőm részéről!

- Üdvözlöm! Jöttem a gravírozott határidő napolóért.

- Jó napot kívánok! Milyen néven lesz?

- Evelyn Dawson. Tegnapelőtt megrendeltem, és telefonon szóltak, hogy ma már el is hozhatom.

- Parancsoljon, miss Dawson! Remélem, a várakozásainak megfelelő a gravírozás kivitelezése?

- Ez pompás lett! Köszönöm szépen. Egy másodpercig mosolyogva néztünk egymás szemébe a pult mögött álló, kellemes modorú fiatal férfival. Erre semmi szükség. Elfordítottam a tekintetem és búcsút mondtam. – Még egyszer köszönöm. Viszontlátásra!

- Viszontlátásra, miss Dawson!

Kiléptem az üzletből és az autóm felé vettem az irányt. Félúton meggondoltam magam. Olyan meleg idő van. Talán ehetnék egy fagylaltot? Ez lenne idén az első, hogy a tölcséres édességhez fordulok hűsítésért. Nem sokat teketóriáztam, odaléptem a közelben lévő fagylaltos kocsihoz.

- Jó napot kívánok! Egy háromadagos fagylaltot szeretnék csokis tölcsérben.

- Jó napot, kedves! Milyen ízű legyen a fagylalt? Mosolygós arcú, kövér néni várta az utasítást.

- Áfonyás joghurt, csokis keksz, Dolce Latte. Leültem a jéghideg édességemmel az egyik padra és szórakozottan figyeltem a tavaszi napsütésben a járókelőket. Elhagyták már a meleg öltözéket, zakót is csak egyen-ketten viseltek. Legtöbben a karjukon vitték a feleslegessé vált ruhadarabot a jó időben.

Én is ezt tettem, a kis zakó mellettem pihent a padon. Szerettem csinos ruhákat viselni, viszont délutánra már lekívánkozott a vállamról a felső rész. A munkahelyemen elvárják az elegáns öltözködést. Egy rendszervédelmi szolgáltatásokat értékesítő és szervízelő informatikai cégnek dolgozom. Másfél éve vagyok a Grandbit csapatában és ez idő alatt rengeteget tanultam szakmailag. Jó kis csapat ez a miénk. Igazán kellemes társaság. Szívesen járok be a munkahelyre dolgozni, mert összetartóak a kollégák. Ebben a szakmában nagy a verseny. Aki nem tud megújulni, az elvérzik. A megfelelő hozzáállás, az egymás iránt tanúsított tisztelet és kedvesség azonban minden nehéz időszakon, vagy kérdéses helyzeten átsegített bennünket. Szerencsésnek tartom magam, hogy ilyen közegben tölthetem a mindennapjaimat. Életemben először úgy érzem, hogy most csendesen ballagok az aranyközépúton. Egy évvel ezelőtt még egészen más életet éltem, és nem tudtam, hogy hol kezdődöm én és hol végződik a világ.

*

Kislánykoromban örökmozgó voltam. Folyton a fiúkkal játszottam, a babázó, öltözködő, főzőcskéző lánytársaimmal alig-alig foglalkoztam. Bungit építettünk, fára másztunk, tüzet gyújtottunk, gyíkot, békát fogtunk, kukoricában játszottunk. Minden csínytevésben benne voltam, sőt, többnyire hangadóként. Erőteljes érzelmeim mindig hatással voltak tetteimre. Sokszor a környezetem is megtapasztalta a bennem lévő indulat, vágy, öröm és elégedetlenség természetét.

- Felix Campbell, azonnal add oda nekem azt a labdát, különben, megjárod!

- Nem adom oda! Én akarok vele játszani! Különben is, én hoztam ki a tornaszertárból.

- Az lehet, hogy te hoztad ki, de mi is szeretnénk játszani vele. Kijelentésem bizonyítékaként megfordultam és a mögöttem lévő osztálytársaimra mutattam. Már gyermekkori a természetem is megmutatta, hogy inkább csapatban érzem jól magam. Akiket szeretek, azokért pedig teljes mellszélességgel kiállok.

- Gyere, ide és vedd el, ha annyira nagy a szád! Az már más kérdés, hogy akkoriban még kissé kiforratlanok voltak az eszközeim. Félix Campbell aznap vérző orral távozott az iskola udvarából. Alaposan megtépáztam az önérzetét. Ezután is fölényes lekezeléssel szólt hozzám, a három lépés távolságot azonban megtartotta. Ez az érzés annyira hozzám kötötte, hogy két év múlva, egy suli buliban, egymással csókolóztunk életünkben először. Kipirult arccal, kikerekedett, csillogó tekintettel fogadtunk örök szerelmet egymásnak. Három hét múlva kiderült, hogy elköltöznek. Kisírt szemmel, a levelezési címét rejtő cetlit szorongatva integettem neki, ahogy a felpakolt kocsival elindult a családja. Néhány hónapig leveleztünk. Aztán egyre ritkábban írtunk egymásnak. Mindkettőnkben elhalványodott a másik képe. Éltük tovább kisiskolás életünket, de a kedves emlék megmaradt. Továbbra sem kötöttek a le a tipikus lányos dolgok. Inkább szívesebben lógtam kint a srácokkal. Tizennégy éves is elmúltam, mire az első olyan könyvet fogtam a kezembe, amit önszántamból nyitottam ki. Egy csodálatos világot megidéző, boszorkányokról szóló könyvsorozat lenyűgözte nyiladozó lelkemet és egy nyáron át olvastam a sorozat könyveit. Ekkor értem nővé és a testemben és lelkemben bekövetkező változások belső energiáimmal párosulva egy csapásra megváltoztatták a világhoz való viszonyomat. Őszinte nyíltsággal, vidámsággal, humorral és lendületességgel fordultam a környezetem felé és éreztem, hogy zsenge korom ellenére hatással vagyok mindenkire. Anyám nem ködösített, korán elmesélte, hogyan lesz a kisbaba és mi lesz, ha nő leszek. Jó érzéssel mesélt a szerelemről, a testiségről, arról, hogy ez milyen szép és kellemes. Mindez azonban a pontosan meghatározott szabályrendszeren belül, természetesen. Szüleim konzervatívan neveltek és rendkívüli alapossággal belém sulykolták az erkölcsi kötelezettségeket, és a megszegésük súlyos következményeit. Mivel a hiba kizárt, ezért arra nem tanítottak meg, hogy hogyan kell kezelni az ilyen helyzeteket. Arra sem adtak útmutatást, hogy mit kezdjek azokkal a szépséges energiákkal, amelyeket oly intenzíven megéltem egészen kiskoromtól, s amelyek

kamaszként hatványozottan és új érdeklődések felé fordulva jelentkeztek és arra sarkalltak, hogy átlépjem a határokat. Az elvárás egyértelmű volt. Ezt nem illik. Ezt nem szabad. Ez, nem méltó hozzád, ennél te jobb vagy. Bizonyára ők sem tudták, hogy hogyan kell másként. Így aztán, hatalmas erőfeszítések árán megmaradtam a kijelölt rendszerben. Bensőmben rengeteg vihar dúlt, ezeket azonban alárendeltem a tanultaknak, hiszen azt tapasztaltam, hogy a jó dolgok, a biztonság szüleimtől ered, tehát az ő akaratuk a helyesebb, hangsúlyosabb. Valószínűleg jobb nekem, mint az általam megfogalmazott belső igény. Vakon hittem ebben. Az volt az egyetlen kirívó dolog addigi életemben, amikor 15 évesen bejelentettem otthon, hogy van egy húsz éves barátom. Ez kiverte a biztosítékot, de olyan szépen meséltem szívszerelmemről édesanyámnak, hogy elfogadta a helyzetet, és nekiállt apámat is meglágyítani. Végül is, közte és apám közt is ekkora volt a korkülönbség. Peter baráti társaságába kezdtem járni, és sokkal jobban éreztem magam az idősebb korosztály elmélkedő beszélgetéseiben. Egy idő után anyámék is megnyugodtak, hogy komoly a dolog, biztosan ő lesz a férjem. Megismertem a testiséget és mindjárt úgy gondoltam, hogy én ezt szeretni fogom. A testem csodásan reagált az érintésre és az elejétől fogva enyém volt a gyönyör.

Általános iskolában kiváló tanuló voltam, és könnyedén vettem az akadályokat a gimnáziumban is. Versenyekre jártam, újságcikket írtam, sportoltam. Mindezek ellenére nem voltam népszerű a suliban. Nem érdekeltek az intrikák, a ki-kit hódít meg, a smink, meg a márkák versengése, igaz, nem is volt pénzem ezekre a dolgokra. A szüleim szerint az igazi értékeket pénzért nem lehet megszerezni. Nem találtam meg a hangot a korosztályommal és nem is voltam túl kedves velük. Az agyamra ment a ki-a legmenőbb versengés. Strébernek tartottak, és talán az is voltam. Emiatt kezdetben magányosak voltak az középiskolai napok. De szerencsére egy napon ez is megváltozott.

- Helló Evelyn! Készültél a mai fizika órára? Michael Evans életében először szólt hozzám. Tudja a nevemet? Meglepetésemben csak néztem rá, majd eszembe jutott, hogy felelni is kellene.

- Igen, készültem. Vagyis, hogy átolvastam egyszer. Nem nagy szám. Próbáltam úgy előadni, hogy lazának tűnjek. Valójában azonban nem tudtam, mit kezdjek vele. Ezért csak úgy álltam ott. Vártam a folytatást. Végül megszólalt.

- Én nem készültem. Apámnak segítettem tegnap a gyümölcsösben, meg tegnapelőtt is. Valójában szezon van, és ilyenkor sok a munka. Nagyon kellene a jó jegy a mai témazáró dolgozatra. Melléd ülhetek? Segítségkérő mozdulatot tett. Már értettem, mire megy ki a játék. Nem ő volt az első, aki ezt kérte. Már mások is mellém ültek ilyen célból. Egy ideje megengedtem, hogy lessenek a dolgozatomról. Ez engem nem zavart, ha az én tudásomból más is jó jegyet kap. Úgy gondoltam, ezáltal kicsit közelebb is kerülhetek hozzájuk. Rájöttek, hogy nem vagyok irigy, és ez kompenzálta a szemükben stréberségemet. Vagy csak kihasználtak? Nem tudom. Akkor ez nem is érdekelt.

- Igen, mellém ülhetsz. Csak ne beszélj hozzám, mert akkor nem tudok írni, és akkor nem lesz mit nézned. Amikor készen vagyok az enyémmel, akkor úgyis segítek.

- Oké, köszi, előre is. Többet nem mondott, így elvonultam az óra helyszínére. A dolgozat közepesen nehéz volt. Végig írtam, így nem maradt idő, hogy Michael kérdezzen tőlem. Akkor tettem le a tollat, amikor a tanár mellém lépett, és elvette mindkettőnk dolgozatát. Michael felállt és elhúzott. Én szépen összepakoltam a cuccaimat, és elindultam a másik épületbe. Ott volt az a tanterem, ahová a következő óránk ki volt írva. Útközben elhaladtam a kijelölt dohányzó mellett.

- Hé, Evelyn! Oldalra pillantottam. Michael Evans szólt utánam. – Gyere már ide egy kicsit. Egy pillanatig haboztam, majd – mint aki túl akar lenni egy kötelező vizsgálaton – határozott lendülettel odamentem. Megálltam és várakozón osztálytársamra néztem. – Figyelj, köszi, hogy segítettél a dogában. Rendes volt tőled.

- Szívesen. Néztem rá egy-két pillanatig, majd el akartam indulni a dolgomra.

- Várj, már egy kicsit. Van cigid? Elöntött a méreg. Egész órán az agyamat lejmolta, most még cigivel is lenyúlna? Ez a pofátlanság netovábbja! Kissé kemény hangon válaszoltam.

- Nem, nincsen cigim! Neked talán van?

- Igen, van. Kérsz egyet? Meglepődve néztem rá. Erre nem számítottam. Néha el szoktam szívni buliban egy-egy szálat, de a rendszeresen nem gyújtottam rá. A suliban pedig kevés volt az idő a szünetekben. – Tessék, vegyél egyet. Még egyszer, köszi, hogy segítettél. Felém nyújtotta a cigarettás dobozt. Gondoltam egyet, és kivettem egy szál cigit. A számhoz tartottam, Michael pedig megnyújtotta. Élvezettel fújtam ki az első füstöt.

- Köszönöm, ez jól esik. Erre a többi srác is ellazult, aki eddig ott állt körülöttünk. Eléggé feszélyezve voltak a jelenlétemtől. Attól fogva gyakran cigiztünk együtt, elkezdtem én is a dohányzóba járni. Először furcsán néztek rám a többiek, nem nagyon tudtak mit kezdeni a tanulós és dohányos csajjal. Meg aztán, túl mély gondolatokat fogalmaztam meg, ha komoly volt a téma, és túl csavaros volt a humorom, ha lazulni lehetett. Michael azonban szívesen volt a társaságomban. Így a többiek is elfogadtak és dohányzós társaság része lettem. Megtudtam, hogy Michael édesapja több hektáron gazdálkodik, gyümölcstermesztéssel foglalkoznak. Tavasztól őszig folyamatos munkálatok vannak, amiket el kell végezni, és ebből a család minden tagja vastagon kiveszi a részét. Így aztán sokszor nem volt ideje felkészülni az iskolára. Gyakran fáradt volt. Előfordult, hogy elaludt az órán. Akkor már Peterrel jártam és meg sem fordult a fejemben, hogy Michael miért barátkozik velem. Sosem mondott nekem semmit, ami arra utalt, hogy érdeklődik irántam. Örültem, hogy van valaki, akivel tényleg jóban vagyok. Ezzel a barátsággal tudtam átvészelni a gimnázium éveket. Az első érettségi találkozón nyitotta fel egy volt osztástársnőm a szememet.

- Te még mindig az akkori pasiddal vagy? Rose mindig a közepébe vágott a dolgoknak. Úgy látszik, van, amiben nem változik az ember.

- Igen, vele vagyok. Körbe néztem, és kedves volt osztálytársamat kerestem. A suli után nem tartottuk a kapcsolatot, mégis, ő maradt a legjobb emlék a gimi időszakából. – Nem láttad Michael Evanst?

- Nem jött el. Beteg a kislánya. Úgy hallottam, elvált és egyedül neveli a gyerekét. De az is lehet, hogy még mindig szerelmes beléd, és nem mert találkozni veled, mert úgysem merné bevallani! Rose jót nevetett saját viccén. Belekortyolt az italába, majd negédes mosollyal odalépett egy újonnan megérkezett volt osztálytárshoz. Álltam megkövülten és leperegtek előttem az emlékek. Uramisten! Tényleg szerelmes volt belém! De hogyhogy nem vettem észre? Ja, persze. Én akkor már vak voltam a Peter iránt érzett szerelemtől. Ittam Peter szavait, úgy gondoltam, ő a minden, amit ő mond, olyan a világ, az az egyetlen igazság. Tíz éven át hűségesen szerettem az én első nagy szerelmemet. Tíz év. Ennyi idő éppen elég, hogy az egyik ember tökéletesen megnyomorítsa a másik ember lelkét. Megsemmisítse önbizalmát, leépítse önértékelését, és elbizonytalanítsa abban, hogy egyáltalán önálló személyként létezik-e? Mivel minden nap találkoztunk Peterrel, először fel sem tűnt, hogy kontrollálja az öltözködésemet, viselkedésemet. Még tetszett is a féltékenység, a jó tanácsok. Törődésnek véltem. Aztán, egy idő után minden tettem helyességét megkérdőjelezte. Először csak óvatosan, biztatóan. Aztán atyáskodó, határozott jó tanácsokkal halmozott el. Később erélyesen kérte számon, hogy mikor mit mondtam és tettem? Eltűnt belőlem az egykori izgatott vidámság a többi ember irányába, őszinte kíváncsiság a világ dolgai felé, feltétlen hit a másik emberben és lelkes ismerkedés a testi örömökben. Helyette marad a beszűkült világ középpontban Peter felmagasztalt bölcsességével, érdeklődésével, véleményével, értékítéletével és a bírálgatás által fenntartott folyamatos kontrolljával. Sohasem tudtam maradéktalanul jó lenni. Sohasem voltam elfogadva. Így

fordulhatott elő, hogy huszonöt évesen is azt kérdeztem magamtól, ki vagyok én? A szakítás fájdalmas és súlyos volt. Nem érdekelt a lakás, a kocsi, és az eljegyzési gyűrű sem. Szabadulni akartam. A környezetem, a családom nem értették és ez súlyos csapás volt ilyen helyzetben. Egyedül a barátaim erősítettek meg abban, hogy csak én tudom, hogy mi van a kapcsolatban, és ha én, a konzervatív és hűséges csaj úgy gondolom, hogy menni kell, akkor nagy gáz van. Azt, hogy mekkora baj volt, csak később tudták meg. Amikor valaki benne van a lelki bántalmazásban, akkor nem tudja megfogalmazni, hogy mi történik vele. Egy ilyen kapcsolatban az uralkodó fél ügyel arra, hogy a bántalmazás kizárólag négyszemközt történjen, kifelé tökéletesen viselkedik. Én hiába éreztem, hogy nem jó nekem, mindenki azt jelezte vissza, hogy jó nekem. Így saját érzékelésemben, saját tudatosságomban, saját személyemben bizonytalanodtam el. Halálosan gyűlöltem azt, amikor háromszor át kellett öltöznöm indulás előtt, mert Peter szerint túl kivágott volt az egyébként teljesen átlagos ruhám. Vagy amikor barátságosan viselkedtem egy ellenkező nemű emberrel, akkor némaság, dühös beszéd volt a „büntetésem", persze magyarázat nélkül. Előfordult, hogy szeretkezés közben pisszegést, rosszallását kaptam önkéntelen megnyilvánulásaim miatt. Kinek volt kedve így szeretni? Pedig szenvedtem nagyon, mert az érintést kívántam. S mégis úgy tűrtem a sínylődést, mert azt hittem, ez a szerelem. Talán Peter sem tudta pontosan, hogy mit művel, csupán törekedett arra az állapotra, amiben ő jól érzi magát. Idővel aztán alkalmazkodtam a rendszerhez, és együtt tudtam vele élni. Magamban ilyenkor elképzeltem, hogy mélyen legbelül a lelkemben, van egy hatalmas kapu, ami egy kicsi, kunyhót takar. Annak a kunyhónak a pici szobácskájában van egy tulipános ládikó és én ebben a ládikóban őrzök egy kicsi lángot. Ez az örökláng soha el nem pusztítható, ez táplálja a legnagyobb tüzeket is. Néha nevetni is tudtam ezen a dagályos gondolaton. Mégis, idővel így volt erőm arra, hogy mély fásultságomban, mielőtt végleges közönybe fordultam volna, nekiálltam, hogy mégis kiderítsem, mi a szívemben rejlő elégedetlenségem oka? Magamnak felszínen azt mondtam, hogy csak úgy, mellékesen utánanézek, mélyebb szinten azonban komolyan kétségbe voltam esve, hogy ez az élet és így kell élnem. Mert ekkor már élesen elhatárolódott, többszörös belső szintek voltak a világomban. Ekkor ráakadtam egy weboldalra, ami a témát részletezte. Szóról szóra leírta a kapcsolatomat. Már a jellemzők felének jelenlétéhez szakember szükségességét diagnosztizálta. Megdöbbentem, és fél délutánon keresztül leforrázva ültem. Két hónap múlva hazaköltöztem. Aztán letettem a cigit és munkahelyet váltottam.

Jason-t fél évvel a hazaköltözésem után ismertem meg. Két hétig nálunk dolgozott egy projekten. Tökéletesen ellentéte volt Peternek. Éreztem vonzódását, de nem kezdeményezett. Visszafogott viselkedése és feltétlen elfogadása lenyűgözött.

- Szia, Evelyn. Hogy telt a mai napod?

- Szia, Jason. Remek napom volt. Kötöttem két csúcs üzletet, és elrendeztem egy balhézós ügyfelet is. Veled mi újság?

- Örülök, hogy vidám vagy. Nekem is elég jó napom volt. Mi lenne, ha egy sütivel megkoronáznánk? Fél óra múlva ott leszek érted.

A telefonhívások minden naposak lettek, de egy munkaközi ebédnél, vagy délutáni kávézásnál, sütizésnél tovább nem jutottunk. Eltelt egy hónap, de nem történt semmi. Végül meghívott esti programra, moziba. De akkor sem történt semmi köztünk. A film után átbeszélgettük az éjszakát. Mire eljött a hajnal, már elszállt a félelmem, hogy meg kell felelnem valakinek. Azt követően másra sem gondoltam, csak Jasonra.

- Halló, Jason! Mi újság, hogy vagy? Ekkor már olyan szoros volt a barátságunk, hogy úgy gondoltam, akár én is felhívhatom őt. Szerettem volna, hogy több legyen, de mégis, hogy a csudába vegyem rá, hogy kezdeményezzen? Azt el nem tudtam képzelni, hogy nyíltan én tegyem meg az első lépést. És akkor megtört a jég.

- Szia, Eve. Jó, hogy itt a hétvége. Mondd csak, te terveztél valamit?

- Olyan szép idő van. Gondoltam, elmegyek Heat-valleybe, sétálok egyet az erdőben délután.

- Ez jól hangzik. Mit szólnál, ha veled tartanék?

- Az nagyon jó lenne, örülnék neki.

Azon a napon egy pár lettünk. Végre korlátlan, őszinte szerelmet, odaadást és elfogadást kaptam. Szeretve éreztem magam. Olyan jó szeretve lenni! Ellenőrzést, játszmákat nem tapasztaltam. Eleinte furcsa módon hiányzott is a megszokott rossz. De ez rövid idő alatt megváltozott. Lubickoltam a boldogságban és Jason mellett elkezdhettem önmagammá válni. Nap, mint nap azt hallottam tőle, hogy szép vagyok. Először gyanakodtam, nem értettem, miért mondja ezt nekem? Fel sem merült bennem, hogy valóban ezt gondolhatja. A dicséretért semmit nem kellett adnom cserébe. Ez merőben új élmény volt számomra. Rájöttem, hogy a párom valóban szépnek tart, és egyszer csak elhittem. Elhittem, és elkezdtem olyanná válni, amit magamról hittem. A kötött garbó-farmer nadrág-sportcipő ruházat lassan lecserélődött szoknyára, csinos felsőkre és magas sarkú cipőre. Jason elmondta nekem azt is, hogy jó vagyok és szép a lelkem. Szeretni való nőnek tart. Ezt is elhittem. Elhittem, hogy szép vagyok és jó vagyok és azzá váltam. Magabiztos lettem, hittem magamban és így hinni tudtam másokban is. Egyre kevésbé féltem attól, hogy mit gondolnak rólam mások. Többé nem beszéltem lekicsinylően magamról. Jót feltételeztem másokról is. A környezetemben élő emberek azt jelezték vissza, hogy kedvesebb, nyitottabb vagyok. Én magam is észrevettem, hogy egyre többen szívesen vannak a társaságomban. Jó sok hónap után egyszer csak megállapítottam, hogy ez vagyok én. Ez voltam tizenöt évesen is. Vidám, kedves, örömet adni és kapni tudó, szépet szerető ember. Arra is rájöttem, hogy korábban súlyosan eltorzult, büntetéseken, szeretetmegvonáson alapuló érzelmi kapcsolatban éltem, amiben a negatív uralkodás függőséget alakított ki nálam a Peter iránt. Utólag súlyos hibának tartottam azt a sok évet és haragudtam magamra. Végül megbocsátottam magamnak, mert be kellett látnom, hogy tizenöt évesen nem tudtam felmérni a helyzetet. Emellett pedig Peterrel való kapcsolatomból jelentős tapasztalatra tettem szert. Jason-nel a szerelmi életünk csodálatos volt. Annyit szeretkeztünk, hogy úgy éreztem egy év alatt bepótoltam tízet. Olyan önfeledt, érzéki, édes, szerelmet kaptam, amire mindig is vágytam. Két év telt el így, és Jason megkérte a kezemet. Pompás lakodalmunk volt. Úgy éreztem magam, mint egy tündérmesében. A helyszín, a díszítés, a fehér ruha, a csinos, fess vőlegény, a lelkes násznép hajnalig tartó mulatság a mennyországba repített. Minden csodálatos volt. A nászúton a kristálytiszta tenger elképesztően színes élővilága elkápráztatott, alig vettem ki a fejem a tenger vizéből. Amikor nem a vízben voltam, vagy a parton napoztam, akkor a hotelszobában szeretkeztünk. Hazatérve is fürödtünk a boldogságban és remekül megvoltunk együtt. Úgy éreztem, itt az ideje, hogy családot alapítsunk. Szerelmesen bújtam Jasonhez és súgtam a fülébe a vágyamat.

- Olyan boldog vagyok, jó veled minden nap. Lágyan cirógattam a fülét, és ő csukott szemmel élvezte a kényeztetést. - Vajon mikor lesz gyermekünk? Te kisfiút szeretnél, vagy kislányt? Mosolyogva képzeltem magam elé, ahogy a karomban tartom a gyermekemet. Egy-két pillanatig gyönyörködöm benne, majd átadom az édesapjának. Ő óvatosan, aggódva, hogy elég gyengéden fogja-e, a mellkasához emeli. Nézi, nézi a csöppség kis arcát, hallgatja kis szuszogását, érzi gyors szívverését és megérti, hogy mi a minden. Reméltem, hogy hamarosan átélhetem ezeket a pillanatokat.

- Szerintem várjunk még a gyerekkel, Eve. Jobb lenne, ha a saját otthonunkba születne, nem? Leforrázott ez a válasz. Várjunk még? Miért mondja ezt? Kellemes lakást bérelünk, ami igazi otthon, ahol nyugodtan elférne egy gyermek is. Elgondolkodtam és végül megértettem Jasont. Biztonságban akarta érezni magát, mielőtt felelősséget vállal egy gyermekért. Mégis, egyszerűen képtelen voltam nem létezővé tenni ezt az ösztönös és természetes vágyamat.

- Hiszen van itt hely elég. Szerintem csodálatos lenne. Képzeld el, kettőnkből egy harmadik emberke, kettőnkből egy új lélek!

- Szerintem várjunk még. Azért elég sok kiadással jár. Szeretnék mindent megadni a gyerekemnek. Tudtam, hogy igaza van. Racionálisak voltak a szavai. Akkor miért fájt mégis annyira?

- Én is tudom, hogy az élet nem tündérmese, és felelősséggel kell dönteni. De hát itt vagy te és én. Szeretjük egymást és őt is szeretnénk, ez nem elég? Mindketten dolgozunk. Mindene meglenne, amire igazán szüksége van. Szerintem sokkal rosszabb helyekre is születnek gyermekek.

- Nem tudom, Eve. Szerintem várjunk még ezzel. Mint mondhattam volna még? Tudomásul vettem, hogy nem akarja. Ő mást tartott fontosnak abból a szempontból, hogy mi kell a boldog gyermekévekhez. Szerintem szeretet, törődés, gondoskodás, odafigyelés, kacagás. Szerinte pénz. Biztos, hogy ez az oka? Nem úgy ismertem meg Jasont, mint aki pénzéhes lenne. Inkább önzetlen típus.

- Jason, ha lenne saját házad, meg sok pénzed, akkor vállalnál gyereket? Elgondolkodott a válaszon.

- Igazából én jól érzem magam egyelőre így ketten. Még nem szeretnék gyereket. Nem szeretne. Paff.

- Mit gondolsz, mennyi idő múlva leszel készen rá? Félve tettem fel a kérdést.

- Nem is tudom, két-három év… Ez szíven ütött. Két-három év?! Az nagyon hosszú idő ezzel a vággyal a szívemben! Mit tehettem volna? Elfogadtam, hogy így érez. Nem szülhetek gyereket egy férfinak, aki nem akarja. Ha módomban áll dönteni, akkor nem teszem meg a gyerekemmel, hogy úgy hozom a világra, hogy az apukája nem akarja. Nem tudtam okolni Jasont. Hibáztassak valaki azért, amit érez? Megmagyaráztam magamnak, hogy Jasonnek igaza van, valóban ráérek. Sikeresen elnyomtam a természetes ösztönömet. Néha azonban, mikor mégis előhoztam, Jason, kedvesen elutasított. - Szívem csodás anya leszel majd. Szerintem várjunk még ezzel. Ez annyira fájt, hogy inkább nem is hoztam fel a témát. Jason mielőbb saját házba akart menni. De sajnos rá kellett jönnöm, hogy nem azért, mert nyugodt szívvel akart gyermeket vállalni. Sokat túlórázott, hogy több pénzünk legyen. Folyton fáradt volt, és nem volt ereje velem foglalkozni. Én mindent megtettem, hogy megkönnyítsem életét, és továbbra is örömmel fogadtam a közeledését, ami egyre ritkább lett. Egy idő után leültettem, mert úgy éreztem, hogy ez így nem mehet tovább.

-Jason, kérlek, figyelj rám egy kicsit. Leültem mellé az ágyra, de nem emelte fel a tekintetét a telefonjáról, amivel éppen játszott.

- Ühüm, mondjad.

- Kérlek, nézz rám egy kicsit, szeretnék veled beszélni. Megsimítottam a combját, talán az érintéstől jobban figyel majd rám.

- Mondjad csak, így is hallak téged.

- Jason, úgy érzem, baj van kettőnk között, amit szeretném, ha megbeszélnénk.

- Miféle baj, Eve, miről beszélsz? Ekkor már felnézett rám.

- Hiányzol nekem. Hiányzik a kedvességed, szereteted, humorod. És hiányzik a szerelmed is. Hozzábújtam, hogy megértse, többet szeretnék kapni belőle.

- Édes vagy, de hát, elég sokat dolgozom. Azért meg lehet érteni, hogy elfárad az ember, nem igaz? Nem láttam értelmét, hogy veszekedjek vele. A kapcsolatunk elején megtanultam, hogy ezt kár erőltetni. Jason egyszerűen feláll, és kimegy, ha nem tetszik neki a másik fél hangszíne. Nem tűrte a vitát. Ez nem okozott gondot, mert nemigen volt konfliktushelyzetünk. Nekem tetszett, hogy elkerüljük a veszekedéseket, nincs, harag feszültség közöttünk. Talán azért, mert éppen ellentéte volt a korábbi tapasztalatomnak, amikor Peter nyomasztó rosszallása örökké ott lebegett a fejem felett. Így aztán nem tulajdonítottam jelentőséget annak a néhány dolognak, amiben hajthatatlan volt, és úgy lett, ahogyan ő akarta. Egészen mostanáig.